

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Anastasii episcopi Theopolitani, id est, Antiocheni eiectione. Caput V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

hendimus naturarum differentiam, duas naturas nulla tamen inducta earum diremptione asserimus. Nam in eo utraque inest natura: & propterea vnum & eundem confitemur Christum, vnum filium, vnam personam, siue vnam proprietatem essentiae diuinæ, deum pariter & hominem. Quocirca omnibus, qui istis contraria vel senserunt, vel sentiunt, denūciamus anathema, alienosq; à sancta, Catholica, & apostolica Dei ecclesia iudicamus. Et cum recta veraque dogmata, quæ sancti patres nobis tradiderunt, nobis prædicata sint, hortamur vos omnes, imò verò etiam obsecramus, vt in vnam eandemque catholicam & apostolicam ecclesiam coalescat. Nam non grauamur, licet simus in hoc eximio imperij gradu locati, eiusmodi verbis pro omnium Christianorum concordia & coniūctiōe vti, eo quidem consilio, vti omnes vno ore laudē & gloriā dei. Opt. Max. & seruatoris nostri Iesu Christi celebrent, & nemo de reliquo vlla de causa, vel de personis trinitatis, vel de vlla syllaba in ea coprehensa digradientur: quandoquidem ipsæ syllabæ nos ad vnam & synceram fidem, sententiāq; ferunt, & eadem consuetudo & modus in sancta, catholica & apostolica Dei ecclesia hætenus omnino firmus & minime nouatus mansit, & in vniuersum posterum tempus mansurus est. Huic edicto quanquam consensere omnes, illudq; sicut vera fides poscit, editum dixere, membra tamē ecclesiæ, quæ opinionum varietate distracta erant, minime fuerunt ad concordiam reductæ, propterea, quòd edictum plane & apertis verbis significauit vnam cōsuetudinem in ecclesijs firmam & minime nouatam hætenus māsisse, & in posterum tempus mansuram.

De Anastasi episcopi Theopolitani, id est, Antiochensis electione.

Caput V.

Iustinus porro Anastasium, his illi obiectis criminibus, primum quòd sacrum thesaurum extra modum, & in nullum vsum necessarium profuderat, deinde quòd conuitia in ipsum iecerat (Anastasium enim, cū rogaretur quid causæ esset cur sacrū thesaurū tā effuse absumpsisset, ingenue respondisse ferunt, ne à Iustino communi totius orbis perniciæ diriperetur) Sede Antiochena exturbauit.

Pp 4

baur

bavit. Quinetiam dicitur Iustinum Anastasio succen-
fuisse, quòd postulanti ei pecuniam, cum episcopus esset
designatus, Anastasius dare noluit. Alia præterea crimina
à quibusdam, qui imperatoris instituto, credo, inferuire stu-
debant, ei intendebantur.

*Quòd Anastasio successit Gregorius episcopus, &
quibus moribus præditus fuerit.*

Caput VI.

Post illum, Gregorius ad sacrum episcopatus gradú e-
latus fuit, qui ob poetam facultatem magnam apud
omnes gloriam consecutus est. Hic ineunte ætate mo-
nasticam viuendi viam ingressus, adeo viriliter & excelsò
animo in ea decertauit, vt cum iam primum pubescere in-
ciperet, ad summum & perfectissimú gradum perueniret:
præfueritque monasterio Constantinopoli, in quo vitam
inopem & austeram degit. Deinde mandato Iustini, mo-
nasterio in monte Sina præfectus fuit: vbi obsessus à barba-
ris Scenetis Arabibus, in grauissima incidit pericula.
Ac cum, in illis locis pacem constituisset, inde ad episco-
patum capescendum accersitus fuit. Erat vir quidem, siue
prudentiam, siue virtutè spectes, omnino præstantissimus,
& ad quancunque rem animam suam applicaret, in ea per-
ficienda longe diligentissimus: atque vt metu percelli non
poterat, sic nullo modo adduci, vt vel sententia cederet,
vel hominum pertimesceret potestatem. Ita porro magni-
ficas pecuniarum fecit largitiones, (liberalitate namque
& beneficentia in quenque vsus) vt cum aliquo pro-
dideret, ingens multitudo præter eos qui illum comitari cõ-
sueuissent, eum sequerentur, & qui vel viderent, vel audi-
rent eum quopiam iturum, frequentes consuerent. Atque
ad eximiam illius dignitatis amplitudinem, in qua colloca-
tus fuit, hæc velut secunda adiecta fuère ornamenta, quòd
videlicet homines sua sponte inducti tam sæpe vel propè
in eum intueri, vel verba facientem audire cuperent. Erat
enim ad desyderiù sui in animis oim, qui quacũq; de cau-
sa, vel quocũque modo ipsum cõpellassent, inferendũ apif-
simus; admirabilis cum ptimis aspectu: sermone propter lo-
potem iucundissimus. Et sicut ad rem quampiam in-
telli-